

LBRIS

We know
books

Petruța Marin

LIMITLESS

SIONO
EDITURA
București, 2025

Alexis

Nu-mi vine să cred că m-am hotărât să merg la petrecerea idioată a lui Kristen. Pe jos. Abia peste câteva zile urmează să îmi primesc înapoi permisul de condus motocicleta. Abia peste câteva zile urmează să mă simt din nou liberă și să pot lua o gură mare de aer, în adevăratul sens al cuvântului. În mod normal, nu aș participa la petreceri de genul, date de tați fandosii și plini de bani, dar Kristen mă rugase atât de insistent – ba chiar ajunsese și la amenințări – încât varianta unui alt răspuns în afară de da nu era nici măcar disponibilă. Aparent, trebuic să fie aici pentru că tatăl ei o cam obligă, dar și pentru că e mâncare bună și din belșug. Eu știu care-i, de fapt, adevărul: vine pentru șampania scumpă care se servește, al cărui nume nu pot nici măcar să-l pronunț.

Kristen nu e neapărat cea mai bună prietenă a mea, dar am crescut împreună și am rămas cumva apropiate, fără să ne dăm seama sau să facem vreun efort în sensul ăsta. Ca să aibă un pic mai mult sens, eu sunt pentru Kristen prietena aceea cu care nu ai mai vorbit de câteva luni, dar căreia îți permiți să-i dai un mesaj din neant ca s-o inviți la un astfel de eveniment, fiindcă te plictisești singură. Și viceversa. Cu toate astea, nu prea am chef de evenimentul ăsta, la care m-a forțat să particip. Așa că am plănuț să stau vreo oră și apoi să mă prefac că am o urgență sau ceva asemănător și să mă car.

Când intru pe porțile mari și larg deschise care duc spre curtea ei, totul arată așa cum mi-am imaginat: pretențios, scump, plin de oameni care nu mă interesează, Kristen cu paharul de șampanie în mână vorbind tare, ca să acopere muzica. Totul, cu excepția unui lucru. Ea nu e, nicidecum, singură. Și ce mai companie!

Andres

Singura persoană pe care o cunosc din tot locul ăsta – și asta înseamnă destul, pentru că grădina și casa ei sunt uriașe – este frumoasa mea iubită, blondă și înaltă, subțire în talie, dar cu un piept generos, Kristen. Care nu prea s-a deranjat să mă anunțe că petrecerea are o tematică formală. Toată lumea poartă costume cu croială perfectă, cămăși albe și cravate, iar femeile rochii elegante, de seară. Mă simt ca un cretin în pantalonii mei scurți de blug și tricoul alb. Și foarte privit. Chiar și ea poartă o rochie lungă și neagră, simplă, care îi vine bine, deși nu-i tocmai genul ei.

Stăm la intrare cu câte un pahar de șampanie în mână și salutăm împreună nou-veniții. Ea pare sincer bucuroasă (știe să se prefacă bine), iar eu știu sigur că se vede pe fața mea c-aș vrea să fiu oriunde, dar oriunde altundeva decât aici. Totuși, ea îmi explicase deja cât de importantă e prezența mea, un neica nimeni, aici, într-un loc plin până la refuz cu fiii și fiicele celor mai bogați oameni din tot statul. Ca să fiu sincer, am venit doar pentru că sper că vom rămâne puțin timp singuri mai târziu. Deocamdată, fac tot ce pot ca să arăt

cât mai puțin penibil cu putință. Și cel mai probabil dau greș.

Și atunci, chiar când credeam c-o să inventez o scuză și o să plec mult mai repede decât am promis, le-am văzut. Cele mai frumoase picioare din câte mi-a fost dat să văd vreodată. Și, probabil, cei mai scurți pantaloni. Dar, mă rog, o să revin la picioare. De la distanța asta, pare că au lungimea perfectă, grosimea potrivită și un bronz uniform de vară... Nu îndrăznesc încă să-mi ridic privirea ca să-i observ și trăsăturile feței. După ce intră pe porțile mari, pornește spre locul în care ne aflăm eu și Kristen. Mersul ei e hotărât, apăsat.

– Alexis! o aud pe Kristen chițâind de lângă mine. Ai venit!

– Hei, sigur. De parcă mi-ai dat de ales. Să știi că nu prea pot rămâne mult..., începe ea, când ajunge mai aproape de noi.

În vocea ei sesizez o urmă de sfidare, care, dacă ar fi spus altceva decât ce a spus de fapt, ar fi sunat aproape amenințător. Mi-am ridicat privirea ușor spre abdomenul ei dezgolit și tricoul scurt pe care îl poartă. Deasupra are o geacă roșie, subțire, dar tot nepotrivită pentru căldura de afară, care-mi pare vag cunoscută. Este, așadar, îmbrăcată chiar și mai nepotrivit decât mine, lucru care mă bucură un pic. Însă am o bănuială că ea nu prea dă doi bani pe asta. În cele din urmă, îmi fac curaj și mă uit și spre chipul ei, care nu e dezamăgitor deloc. Îmi țin respirația câteva secunde și nu devin conștient de asta decât după ce expir din nou. Părul ei e lung, șaten închis, fața rotundă și ochii mari, căprui, plini de viață. Când mă trezesc din visare, văd că ea are mâna întinsă spre mine, așteptând răbdătoare. Fără să mai stau pe gânduri, apuc mâna

ei și o strâng, în timp ce Kristen ne prezintă.

– Alexis, el e iubitul meu, Andres. Și, Andres, ea e o bună prietenă de-ale mele, Alexis.

– Mă bucur să te cunosc, spun, realizând că poate o țin de mână deja de prea mult timp și că ar trebui să-i dau drumul.

– Nu prea v-am prins pe amândoi în același loc, de aia n-am apucat să vă prezint unul altuia până acum. Poate o să vă înțelegeți bine. N-ați crede, dar voi doi aveți o pasiune comună. Mă rog, e trecut pentru tine, Andres.

– Pe bune? întreb eu mirat, ridicând dintr-o sprânceană.

Oare ce aș fi putut să am în comun cu frumusețea asta?

– Mhm, face Kristen. Dacă Andres nu ar fi renunțat la motocicletele din cauză că sunt mult prea periculoase, asta ar fi fost lucrul pe care l-ați avea în comun.

Și atunci îmi amintesc de unde știu geaca roșie. Alexis e de vreo lună deja aproape în fiecare seară prezentă la cursele noastre, deși nu participă niciodată, doar privește de pe margine. Însă eu particip și-s sigur că mă văzuse pe motocicletă, poate chiar apropiindu-mă un pic prea mult de vreo altă fată de la curse. Am văzut-o de câteva ori vorbind cu Joanna, dar niciodată cu altcineva. O implor din ochi să nu spună nimic. Ca să par stăpân pe situație, zâmbesc complice și-i fac repede cu ochiul, pe la spatele lui Kristen.

– Oh, adică vrei să spui că a renunțat să mai conducă?

La naiba.

Kristen dă afirmativ din cap.

– De ce? vrea Alexis să știe.

– Probabil doar de gura mea.

Sunt cu Kristen doar de vreo două luni, deși mă feream de

relații de ceva timp, înainte de asta. Nu sunt neapărat îndrăgostit de ea, dar nu prea vreau să se despartă de mine acum. Îmi place. E amuzantă, îmi oferă stabilitate, o persoană de treabă cu care îmi pot petrece timpul.

– Țelul meu în viață, continuă Kristen, este să te fac și pe tine să renunți la ele.

Alexis își îngustează ochii și îi aruncă un zâmbet din acelea false, pe care pare obișnuită să le arunce.

– Ha, nu, mersi, ești ultima persoană de la care aș accepta sfaturi.

– Heeii! strigă Kristen un pic cam tare, prefăcându-se jignită.

Dacă e așa pornită, oare de ce nu participă niciodată cu noi la curse și ne privește doar de pe margine? Ceva nu se potrivește. Aș vrea s-o întreb, pur și simplu, doar că nu prea am cum, din motive evidente.

– Hmm, care e, mai exact, scopul acestei petreceri? o întrebă Alexis, schimbând subiectul. Și de ce e toată lumea îmbrăcată așa?

Ca și cum abia atunci ne-ar fi observat, Kristen ne analizează cu atenție ținutele și se încruntă, țuguindu-și buzele.

– Ah, da... Poate că trebuia să vă fi anunțat.

Hei, Andres, poți, te rog, să te îmbraci într-un costum în care arăți caraghios și să renunți la hainele tale comode de vară? Da, în regulă. Ne vedem la opt. A, și nu uita de cravată.

– Dacă m-ai fi anunțat, n-aș mai fi venit deloc, îi răspunde prietena ei, strâmbându-se la ea, în glumă.

– Mai taci odată, simte-te bine pe aici! Și nu uita să încerci *candybar*-ul.

– Sigur. Dar, serios, în vreo oră ar cam trebui să plec. Am ceva de făcut.

Într-o oră începe cursa, mă gândesc.

– Mda, mă rog, cum zici tu.

Alexis îi mai aruncă o privire lui Kristen, apoi ridică din umeri și pleacă spre *candybar*.

Oare cam cât de dubios are să fie când o să plecăm amândoi în același timp? Se pare că ea a anunțat-o deja pe Kristen de asta, însă eu nu și nici nu prea am de gând s-o fac. O să mă fac nevăzut și atât.

Dar, până atunci, trebuie să rămân un pic singur cu prietena mea. Până la urmă, de asta am și venit. Nu reușesc totuși să-mi iau gândul de la Alexis și nici de la o întrebare care mă cam chinuie: dacă, de fapt, chiar are altceva mai bun de făcut și nu urmează să apară din nou la curse în seara asta?

Alexis

Imediat ce i-am văzut fața idiotului ăluia de Andres Santiago, l-am recunoscut. Renunțase la condus, pe naiba. De când mă duceam eu pe acolo, rămânând pe marginea drumului ca spectator, participase seară de seară la cursele ilegale organizate de prietenii lui la ieșire din oraș. Acolo toată lumea vorbea despre el ca fiind unul dintre cei mai buni. Nu e neapărat bun, doar își asumă un pic mai multe riscuri decât alții. Dar e plin de el și îi place să se dea în spectacol,

de asta sunt sigură. În plus, l-am văzut destul de des apropiindu-se un pic cam mult de o tipă anume.

Mai devreme, aproape că îl dădusem de gol, dar felul lui ștregăresc de a-mi face cu ochiul fără să-l observe Kristen m-a convins să-mi țin gura. Aproape că am izbucnit în râs. Ce măscărici, ăștia doi! Asta și o altă întrebare pe care mi-am pus-o, imediat ce mi-am dat seama: e, oare, treaba mea? Probabil că nu, deși nici Kristen nu merită să fie mințită astfel și aș fi o prietenă oribilă dacă aș păstra doar pentru mine ceea ce știu. Trebuie să găsesc un fel de rezolvare la această problemă. Poate aș putea chiar să vorbesc cu el despre asta.

Când i-am văzut târându-se împreună spre camera ei de la etaj, mi-am spus că aș putea s-o șterg de acolo mai repede decât plănuisem. Halal prietenă, totuși! Mă chemase aici pentru că s-ar fi plictisit singură și, în schimb, ea mă părăsese pe mine pentru Andres. Mă rog, probabil și eu aș fi făcut la fel. Îmi dau ochii peste cap în sinea mea la acest gând. Nu merită, Alexis, nu merită.

Mai bag o mini-tartă cu fructe în gură, pentru că este delicioasă și iau o alta pe drum, apoi mă îndrept spre ieșire, scriindu-i un mesaj Joannei să vină să mă ia, în același timp. Nu am cum să ratez oportunitatea de a mă căra din locul ăsta.

Joanna a apărut la fel de repede cum apare ea de obicei, conducând o Kawasaki albă de 200 de cai, care-mi taie respirația de fiecare dată când mă uit la ea. E, într-adevăr, o onoare să mă urc pe ea, dar, oricât de dragă mi-ar fi, Joanna nu prea îi făcea cinste.

Părul ei se oprește din fluturat când parchează lângă mine. Își dă casca jos și-mi spune:

– N-ai mai putut rezista cu atâta distracție, ha?
– Nici pe departe. Ghici de cine am mai dat aici. N-o să-ți vină să crezi!

Ea ridică din umeri, vrând să pară nonșalantă, dar eu știu că e prea curioasă și vrea doar să-i spun direct.

– Tipul ăla de la curse, Andres. E iubitul lui Kristen.

Sunt sigură că mi-ar fi aruncat aceeași privire dacă i-aș fi spus că l-am văzut sărutându-se cu un balaur cu șapte capete.

– Uau, Andres? O iubită?

Eu dau din cap. Pare scandalizată.

– Destul de neașteptat.

– Chiar așa?

Mă urc în spatele ei, după care o cuprind cu brațele de talie, pentru echilibru. Ea pornește imediat după aceea, lăsând discuția noastră în aer, iar motocicleta începe să toarcă și să alunece pe șosea. Joanna nu merge niciodată suficient de repede și de aia rareori participă la curse. În schimb, fratele ei, Jeremy, e nelipsit, chiar dacă nu-i extraordinar. Cu excepția ei, nu vorbisem cu niciunul dintre ceilalți motocicliști. În afară de Andres, în seara asta. Mai știu totuși numele câtorva dintre ei, din spusele Joanei sau din ce mai reușisem să mai aud de pe margine.

Îl știu pe Dorian, care e foarte apropiat de Andres, din câte mi-am putut da seama; pe Miriam, o roșcată neînfricată care a câștigat deja toată admirația mea; pe Josh, un băiat cu zâmbetul blând, destul de simpatic și pe Marta, fata care cam are parte de cea mai multă atenție din partea lui Andres.

Pe restul i-aș putea probabil recunoaște într-o mulțime, dar n-aș ști exact să spun cum îi cheamă. De fiecare dată când

ajung acolo, rămân pe margine. Nu știu exact de ce, dar mi-a plăcut să-i privesc o perioadă de la distanță.

Am rugat-o pe Jo ca azi să mă prezinte celorlalți și, când îmi primesc permisul înapoi, am să particip și eu la curse. Număr zilele până atunci, dar ei nu i-am spus asta.

Când ajungem acolo, la ieșirea din oraș, câteva motociclete sunt deja parcate pe marginea drumului. Joanna oprește ceva mai departe de ele.

– În regulă, ești sigură că vrei să faci asta, da? Tipii ăia pot fi dați naibii dacă nu le place de cineva și nu știu cât de ușor le-ar fi să accepte un nou membru, ca să fiu sinceră.

Dau din cap.

– Da, sunt sigură. O să mă placă, adaug și zâmbesc. În plus, probabil încep deja să creadă că-s o ciudată care îi spionează sau ceva.

Ea râde, după care îmi spune:

– Știu că ești cu mine și, de obicei, nu prea le pasă. În afară de Jeremy, care de câteva zile întrebă insistent de fata misterioasă care stă pe margine. Haide, adaugă după ce face o pauză, mă apucă cu brațul pe după umăr și începem să mergem spre ei.

Prima dată îmi face cunoștință cu fratele ei, care are același păr șaten deschis și ochi verzi ca ea. Apoi dau mâna cu Kaleb, un tip foarte tăcut și liniștit, cu Marta, tipa slăbuță cu păr negru și drept, care mi se pare prea apropiată, în general, de Andres, cu Antonio, care are o gură foarte mare și vorbește cu un puternic accent mexican, apoi mi-o prezintă pe Helen, de care auzisem că Josh e cam îndrăgostit. Toți par foarte cumsecade, tipul de oameni cu care mi-aș petrece cu

plăcere lungile zile de vară. Îmi place că ce se întâmplă aici știu doar ei și șoseaua. Nimic nu părește această arie.

Cel puțin așa sper.

Un pic mai târziu apare și Josh, însoțit de cei doi prieteni ai lui, de care e nedespărțit: Bernard și Teresa. Bernard și Joanna au o chestie, nu prea știu sigur ce, pentru că sunt ciudați. Iar Teresa îl soarbe din priviri pe Josh. Complicate sunt căile Domnului.

Puțin în întârziere sosește și Dorian împreună cu Andres. Știi care e motivul acestei întârzieri, mă gândesc: Kristen. Aproape c-am întârziat și eu din același motiv.

Dau mâna cu Dorian, apoi și cu Andres, fără să-mi mut vreo clipă privirea de la ochii lui albaștri ca oceanul și zâmbindu-i cu subînțele.

– Voi doi vă știți! exclamă Marta din senin, folosind un ton dramatic.

Ce ochi de vultur mai are și tipa asta.

– De la Kristen, răspund, fără să mă uit la ea.

– O cunoști pe blonda lui Andres? întreabă Antonio.

– Suntem oarecum prietene de ocazie.

Andres se preface un pic rănit, parcă imitând reacția lui Kristen, dacă ar fi fost aici să audă.

– Mie mi-a zis că sunteți destul de apropiate, spune el.

E puțin curios Andres ăsta. Să nu mai spun de ceilalți doi.

– Cam mult spus, decid să-i răspund.

El dă din cap și nu mai spune nimic. Momentul a trecut și ceilalți nu par să se uite la mine urât sau să nu mă vrea acolo. Ba chiar pare că se simt la fel de în largul lor ca întotdeauna. Joanna mereu s-a priceput să exagereze lucrurile și să le facă

să pară mai rele decât sunt ele de fapt. Îmi dau seama că Andres se holbează și că îi cam place să facă asta, însă decid să îl ignor. Mă preface că nici măcar nu-l observ.

Într-un final, apare și Miriam, pe care o aștepta toată lumea ca să putem începe, conducând motocicletă ei Suzuki GSX-R 750 sau, cum îmi place s-o numesc în secret, Furia Argintie. E greu ca Miriam să piardă cu ea. Prinde viteză repede, pentru că ambele au fost create ca să concureze, pentru că GSX-R-ul are un motor puternic cu turație mare și frâne la fel de puternice, dar și pentru că Miriam e neînfricată.

Pentru început, aceasta îl distruge pe Kaleb, cu Honda lui veche, neîngrijită. Sigur, probabil că lui nici că-i pasă.

Pista e presărată de la start până la finish cu fiecare dintre noi, stând pe margine. După ce se dă startul, cursa e urmărită de toți ceilalți pe parcurs, urmând ca cei doi de la linia de finish să dea verdictul. Totul e trăit cu intensitate maximă și orice secundă contează. Toată lumea e prietenă cu toată lumea în afara concursului, dar, aici și acum, curse și atât. Fără trișat, fără supărare. Știi, se iau un pic cam prea în serios. Dar, în mare parte, pot înțelege.

Teresa îmi explică cum funcționează mecanismul în rest, pentru că o întreb ce altceva mai e la mijloc: un prieten de-ai lui Andres e fiul șefului de post. Acest fiu, se pare, s-a conectat cumva la stația tatălui său, pe care o ascultă cu sfințenie între orele la care se desfășoară cursa. Dacă poliția primește vreo înștiințare, ei află imediat și trebuie să o apuce pe străduțe diferite, să se împrăștie cât mai repede, încercând să nu lase pe cineva în urmă. Iar mai încolo, lângă șină, e agățată o banderolă galbenă pe care scrie NU TRECEȚI.

Știu că-i cam stupid și periculos și c-am putea intra în mare belea, dar, în același timp, sunt aproape sigură că tot Douglas-ul știe de micile lor curse, numai că, din vreun motiv total necunoscut mie, nimeni nu face ceva ca să îi oprească. Ca să *ne* oprească, mă gândesc cu entuziasm.

Mai târziu, după ce Josh îi bate măr pe Bernard și pe Marta, iar Antonio își câștigă toate pariurile, Andres îmi face semn din cap să vin mai aproape de el, apoi mă întrebă:

– Tu nu vrei să participi? Kristen zicea că ești pasionată de motociclete. Cum obișnuiam și eu să fiu, adaugă, zâmbind nevinovat.

– Da, sigur că sunt pasionată și așa..., încep eu. Dar a mea e acasă. Și cam am permisul suspendat.

– Hai, serios, crezi că dacă poliția ar veni acum și ne-ar găsi aici, asta ar fi problema ta numărul unu? Întrebă Teresa, sarcastică.

– Presupun că nu, dar cred c-ar face lucrurile și mai rele pentru mine.

– Ei, na, haide, găinușo! o aud pe Joanna din spatele meu. Și poți să folosești motocicletă mea.

– Tu mă numești pe mine găinușă? Tu? o întreb, în glumă. Ea își încrucișează brațele și mă privește de sus.

– Deci accepți provocarea? Întrebă Andres, curios.

Trebuie să recunosc că gândul de a conduce acea motocicletă nu mă lasă indiferentă. În plus, îmi e foarte dor de toată adrenalina și de toată libertatea pe care le simțeam când conduceam. Nu mai concurasem niciodată la vreo cursă, de orice fel. E tentant și, cu riscul de a face o mare greșală, răspund, bătând palma cu el:

– Absolut.

Ne urcăm amândoi pe motociclete, iar Miriam și Teresa ne dau startul, în timp ce Dorian și Jo așteaptă la linia de sosire.

Aș fi vrut să pot spune că l-am zdrobit. Tot entuziasmul câștigat înaintea și în timpul cursei s-a risipit când mi-am dat seama că nu o să fie așa.

Regele Nesuferiților m-a distrus. Ce umilință.

Andres

Aș fi vrut să pot spune că am distrus-o. În realitate, nu prea a fost așa. Încă puțin și am fi terminat la egalitate.

– Felicitări! îi spun la final. Ești, într-adevăr, foarte bună.

Ea se încruntă la mine de parcă ar vrea să-mi tragă una-n față și mă lupt cu impulsul de a face un pas înapoi.

– Nu mă lua peste picior, Andres.

Politețea ei dispăre brusc. Mă uit instinctiv spre Miriam. Reacția asta îmi aduce atât de mult aminte de ea.

– Hei, nu vorbi așa, îi răspund. Vorbeam serios.

– Alexis! strigă Jeremy, apărând de nicăieri. Ai fost genială acolo. Aproape că-l învinseseși, doar că te-a prins din urmă pe final. Fără supărare, frate, adaugă, de parcă abia atunci observase că eram și eu acolo.

Ce mai vrea și tipul ăsta? În ultimul timp, pare că se bagă în toate treburile.

Alexis îl ignoră. Pare, într-adevăr, supărată. Aș fi vrut să mă apropii de ea într-un fel, să-i pun o mână pe umăr sau